

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1893.

42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Sluttet fra Side 261.)

Præsident Wilford Woodruff sagde: Jeg ønsker at rette en Opfordring til de Sidste-Dages Hellige i denne Forsamling, efterjom adskillige af dem, som ere her nu, maaste ikke ville være tilstede i Eftermiddag. Mange af dem, som ere her, bo langt borte, Mange høre hjemme her i Staden, men Alle forvente at faa Lejlighed til at gaa ind i Templet ved dets Indvielse. Jeg har et Ønske i mit Hjerte, som jeg vil bede Eder at høre, og det er, at I Alle, Aftenen før I skulle gaa ind i Templet, ville gaa ind i Eders Vokammer, forinden I gaa til Hvile, og opløste Eders Hjerter for Herren i ydmyg og lønlig Bøn og Paakaldelse, at ikke alene Eders Synder maa blive Eder tilgivne, men at I maa have Guds Aand og Jesu Kristi Vidnesbyrd, saa at Herrens Aand maa udgydes rigelig over dem, der skulle forsamles i hans hellige Tempel.

Verdens Mennesker i Almindelighed fatte ikke Fordelen og Virkningen af Bønnen. Gud hører og besvarer Bønner,

opsendte af Mænd, Kvinder og Børn. Bønnen er et mere virksomt Mittel end noget andet til at nedbringe Guds Velsignelse.

Jeg ønsker nu, at de Hellige ville efterkomme denne Opfordring, thi jeg ønsker at se, at de, der gaa ind i dette Tempel, maa gaa med et rent Hjerte, saa at Guds Aand maa være med dem, og de maa nyde Glæde og føle den Helligaands Kraft og Indflydelse over dem, naar de overvære Indvielsen af Templet.

Jeg beder, at Gud maa bevare Eder hver især, og at den Helligaand maa staa os bi under Indvielseshøjtidelighederne. Amen.

Koret i Forening med Forsamlingen sang:

»The Spirit of God like a fire is burning.«

Slutningsbønnen opsendtes af Apostel W. W. Merrill.

Paa Grund af det store Antal Mennesker, som ikke kunde faa Plads i Tabernaklet, afholdtes der samme Formiddag tillige en Forsamling i Assembly Hall.

Apostel F. M. Lyman præsiderede.

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang:

»The time is far spent.«

Ældste John Morgan holdt Bøn, hvorefter Alle istemte Salmen:

»How firm a foundation.«

Talerne i denne Forsamling vare Ældsterne Jonathan G. Kimball, Charles W. Penrose og John Morgan, der Alle dvælede ved det store Privilegium, vi som et Folk nyde, og ved de Betsignelser, der udgødes over os fra Dag til Dag.

Slutningsbønnen opsendtes af Jesse W. C. Crosby.

Eftermiddag.

(I det store Tabernakel.)

Koret og Forsamlingen sang Salmen:

»We thank Thee, O God, for a Prophet.«

Bøn af Ældste Abraham H. Cannon, hvorefter Koret sang Salmen:

»Behold the mountain of the Lord.«

Præsident George O. Cannon

foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter, som følger:

Wilford Woodruff som Profet, Seer og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden.

George D. Cannon som første Raadgiver i det øverste Præsidentkab.

Joseph F. Smith som anden Raadgiver i det øverste Præsidentkab.

Lorenzo Snow som Præsident for de Tolv Apostles Quorum.

Som Medlemmer af de tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Raadgiverne i det øverste Præsidentkab og de Tolv Apostle som Profeter, Seere og Aabenbarere.

De første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, W. H. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball og Kulon S. Wells.

William B. Preston som præsiderende Biskop med Robert T. Burton som hans første og John R. Winder som hans anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens Historieforfatter og Registratør med John Jacques som Medhjælper.

John Nicholson som Generalkonferencens Skriver.

Som Kirkens Skole- og Undervisningskommission: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, George D. Cannon, Karl G. Maeser, Willard Young, George W. Thatcher, Anthon H. Lund, James Sharp og Joseph F. Smith.

Som Trustee-in-Trust (Værge) for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige: Wilford Woodruff.

Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Apostel F. M. Lyman

talte derpaa. Han sagde: Det er et stort Privilegium at være tilstede i denne Konference; denne er en af de mest betydningsfulde Konferencer i Kirkens Historie.

Herren har understøttet dette Sidste-Dages store Værk fra Begyndelsen til nærværende Tid, og han vil vedblive at understøtte det, thi det er hans eget

Arbejde, og ved sin egen Person og sin egen Koft har han oprettet denne Kirke til Menneskenes Børns Gavn.

Vi behøve ikke at være afhængige af de hellige Skrifter fra gamle Dage alene, eller fra de senere Tider, eller fra Nephiterne. Alle disse staa som sanddrue Vidner om Gud og hans Værk, men de alene ville ikke være suldstændige til at overbevise Mennesket om Evangeliet eller om, at Gud lever. Dette Vidnesbyrd kan alene gives ved den Helligaand, Trosteren, og enhver Sidste-Dages Hellig er berettiget til at modtage det. Den Helligaand har baaret Vidnesbyrd til vort Hjerte og, som Svar paa vore Bønner og vor Lydigbed mod Evangeliet, overbevist os om Sandheden.

De Prøver, som de Hellige maa gennemgaa Tid efter anden, have til Hensigt at prøve vor Tro og Hengivenhed for Guds Sag og at forædle vor Sjæl og forsøge Kundskaben om vor himmelske Fader. Den Reformation, som vi nu behøve i Kirken, er en individuel Forbedring, hvorved vi under Guds Aands Lys kunne opdage vor egen Svaghed og Ufuldkommenhed og ledes fremad til det mere Fuldkomne.

Verden betragter os som et herkeslygt og farligt Folk, som fjendtlighedsindede overfor Magten i dette Land, men den Herkeslygte, som Medlemmerne i denne Kirke ere i Besiddelse af, er af en meget fredelig Natur; den bestaar i at ville vinde Sjæle til Herren ved at prædike Evangeliet og overbevise de Oprigtige af Hjertet, og det er Alt, hvad vi i Dag trage efter.

Det er Forældrenes Pligt i Zion at opdrage deres Børn saaledes, at de ville vedblive at være trofaste i Evangeliet og lytte til Guds Aands Hvijsen. De Hellige skulle efterleve det, som de prædike, være mere paapasfende i deres

Familiebønner, mere nojagtige i at besøge deres Søndagsforsamlinger og deltage i Sakramentet. De skulle bestræbe sig for trofast at opfylde alle deres Pligter, være ærlige i deres Handel og Bandel og altid være villige til at tilgive dem, der fornærme dem.

Det er af meget stor Betydning for Forældre at vise deres Børn et følgerdigt Eksempel; dette er bedre end alle de Formaning, man kan give dem. Vi skulle afsthy alt Ondt og især holde os fra Saadanne, som bande, nyde berusende Drikke, eller som søge slet Selskab; thi hvis vi ikke gjøre dette, kunne vi ikke tjene vor himmelske Fader trofast.

Vi bør altid opmuntre og trøste dem, der ere mindre heldigt stillede i Livet end vi selv, og hjælpe Enhver efter bedste Evne.

Apostel John Henry Smith

var den næste Taler, og i al Korthed berørte han Tempelindvielsen og sagde, at i denne Tid ere Manges Dine vendte mod Zion. Efter hans Mening var den nærværende Tid een af de vigtigste i Kirkens Historie, og han formanede de Hellige til at leve saaledes, at de altid maatte vandre ad den Vej, som fører til evigt Liv.

Apostel George Teasdale

var særdeles tilfreds og lykkelig ved at mødes her med en saa stor Forsamling af Hellige og haabede, at Alle forstode, at vi ere delagtige i en aandelig Kamp. Han sagde videre: Det er en behagelig Indflydelse, der gjør sig gjældende, naar vi samles til Konference, hvor vi høre Herrens Ord, og hvor vi kunne sidde til Doms over os selv og prøve os selv, hvor vidt vi ere i Harmoni med de Principer, som Gud har aabenbaret til os fra Himlen. Det er umu-

ligt at forstaa Guds Hensigter, uden at vi ere i Besiddelse af hans Aand, og den kan alene erholdes ved ivrig Bøn og Tro. Dersom et Menneſte ikke beder til Gud, da maa det antages, at det ikke forventer at modtage Noget fra Herrens Haand. Der er ingen Kongevej til Himlen, men Kongen paa Tronen og Betleren i Hytten staa paa det samme Trin med Hensyn til at opnaa Frelse. Undtagen vi ere ydmyge og blive som smaa Børn, kunne vi ikke indgaa i Guds Rige. Med mindre vi gjøre Herrens Vilje, kunne vi ikke forvente, at han vil sige til os: „Vel, Du gode og tro Tjener, gaa ind til Din Herres Glæde.“

Sluttelig opmuntrede Taleren de Hellige til at betale deres Tiende og udføre alle deres Pligter, saa at de med rolig Samvittighed kunde sige: Fader, jeg har udført Din Vilje.

Præsident Wilford Woodruff

sagde, at han vidste, der var Mange, som opholdt sig her i Staden for at deltage i Tempelindvielsen paa den for dem bestemte Dag, og det var derfor anset uhenſigtsmæssigt at fortsætte Konferencen i Tabernaklet af Hensyn til Indvielsesøjeblikkene.

Endvidere sagde han: Herren har været meget naadig mod sit Folk, og jeg føler mig aldeles overbevist om, at han vil udøse rige Velsignelser over alle dem, der have givet af deres Midler til Templets Fuldbærelse. Det har glædet mig meget at høre til de udmærkede Bidnesbyrd, der ere blevne

aflagte her i denne Konferencen af Apostle og Ældster i denne Kirke.

Jeg formaner de Hellige til nøje at overveje og lægge sig paa Hjerte Alt, hvad de nu have hørt; lad os leve efter de Raad, som ere os givne, og være trofaste mod de Principer, vi have annammet.

Vi ere her i denne Tilbærelse paa en Mission; vi ere blevne sendte hertil fra Aandernes Verden for at udføre det Arbejde, som Herren forlanger af os. Jeg føler mig meget taknemmelig ved denne saa vel som ved enhver anden Lejlighed for at kunne mødes med de Hellige, og jeg ser hen til Indvielsen af vort Tempel med stor Glæde og Tilfredshed.

Takſigelse af Præsident George D. Cannon.

Hermed sluttede Konferencen i det store Tabernakel.

Ogsaa denne Eſtermiddag maatte Assembly Hall aabnes for de mange Tilſinder, der ikke kunde finde Plads i Tabernaklet.

Talerne her vare Ældsterne Mathias F. Cowley, Seymour B. Young jun., Seymour B. Young, James E. Talmage og Apostel A. H. Cannon. De udtalte sig Alle i Korthed, men deres Bemærkninger vare fulde af Liv og Aand.

Den følgende Dag, den 6te April, blev Templet indviet; Indvielsesbannet vil blive offentliggjort i „Stjernen.“

— Blot for den kommende Slægts Skyld kan det Nærværende ikke være uddannet til Modenhed.

— Een Sol lader os glemme Millioner Stjerner.

Aandens Udodelighed.

Af C. C. A. Christensen.

Intet Princip er mere almindeligt anerkjendt blandt Menneskene end Troen paa Udodelighed. Alle Religions-Bekjendere have et mere eller mindre udviklet Begreb om et Liv efter Døden og bygge deres Tro paa Forhaabninger om det Tilkommende efter den Opfattelse, som deres Opdragelse, Tradition eller senere Oplysning og Undervisning have givet dem om dette vigtige Princip. Det er dette og i Forbindelse hermed ogsaa Troen paa et eller flere højere, udodelige Væsener med overmenneskelige Evner og Egenstaber, som danne Grundlaget for Menneskets Frygt eller Forhaabninger, eftersom dets Handlinger her i Livet anses for at behage eller misbehage den saaledes anerkjendte højere Magt. Det er Troen paa Udodelighed, som danner Grundprincippet i al Religion, baade hos Kristne, Jøder, Muhamedanere og Hedninger, thi ingen af dem kan tro paa eller nære enten Højsagttelse eller Frygt for en Gud eller Guddom, som dør og følger sig selv bliver hjælpeløs.

Døden er en frygtelig Kjendsgjerning — en Sorgens Gæst i alle Samfundsklasser. De Religiøse saa vel som de Ikke-Religiøse gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at holde denne fælles Fjende borte saa længe som muligt, og dog nære de et vist Haab om et Liv efter Døden. Enhver anser det nærværende Liv værd at bevare og nyde, selv under de ugunstigste Omstændigheder, og gjøre Alt for om muligt at forlænge det. Selvbevarelsesdriften er af Naturen nedlagt hos baade Mennesker og Dyr, og Livet forsvares til det Yderste.

Denne Kjærlighed til Livet viser

sig ogsaa i Haabet om et Liv efter Døden, og Tanken om Tilintetgjørelse er for det tænkeude, oplyste Menneske unaturlig og opvurrende, og det er kun under ualmindelige Omstændigheder, at Tvivlen indtræder. Kun sjældent kan Mennesket derfor forlige sig med Tanken om Tilintetgjørelse eller at blive stillet uden Maal at stræbe efter enten her eller hijsket; det føler Trang til Samfund med ligesindede Væsener; det onsker at elstes og erindres af dem; det søger Opmærksomhed hos dem, enten i Form af Hengivenhed eller Frygt, og Troen paa Udodelighed leder det til næsten alle store og ædle Foretagender, undertiden med Fare for Livet selv. Denne Tro begejstrer Digteren, Statsmanden, Filosofen, Krigeren, Navigatoren, Kunstneren, Haandværkeren og i mange Tilfælde endog den almindelige Arbejder, og det er Haabet om Belønning eller en Forøgelse af Livets Goder, som bringer Mennesket til at gjøre saa mange store midlertidige Opofrelser.

Derjom Menneskene ikke troede, at store og ædle Handlinger vilde være dem til noget Gavn efter Døden, da vilde mange af Menneskeslægten's historiske Karakterer kun være at betragte som fremragende Daarer, fordi de opofrede det Sikre — Livet — for det Usikre, ja endog for aldeles Intet, derjom der ikke er noget Liv efter dette. Men den Kjendsgjerning, at der gjenem alle Tidsalbre og blandt næsten alle Folkeslag og Menneskeracer findes Eksempler paa Opofrelse og efter Forholdene store og ædle Foretagender, beviser det Modsatte. Verden i det Hele taget vilde have været i en hnk-

værdig Tilstand indtil denne Dag og fremdeles uden denne guddommelige Drift til Fremadstræben, som aldrig kan ophøre at finde Midler eller Materiel for sin Virksomhed. Oidtids Monumenter, Mausolier, Katakomber, Mumier og Manuskripter vise, at Menneskene den Gang tænkte fremad og paa deres Navns og Identitets Bevarelse gennem kommende Slægter og med Haab om at fortsætte deres personlige Tilværelse, og det er bevisligt, at alle Folketslag i alle senere Tider have tænkt og haabet i samme Retning.

Ved Slutningen af det nittende Aarhundrede finde vi den samme naturlige Tilbøjelighed lagt for Dagen, idet Videnskab og Religion gaa Haand i Haand for at forbedre Menneskenes Livsvilkaar og Behvemmeligheder. Undertiden have Missionæren og Erobreren været Forbundsfaeller, og skjøndt ofte ledsaget af Grusomhed mod de Svage, har Begrebet om Uddødelighed og Belønning herefter for Stordaad dog altid været det Grundprincip, der har ledet til næsten alle farefulde Foretagender.

Skjøndt Begrebet om Uddødelighed saaledes synes at være almindelig anerkjendt blandt alle Folk og i alle Tidsaldrer, saa ere disse Begreber dog nu meget forskellige hos vor Tids forskellige Religionsbekjendere, ligesom de have været blandt Fortidens Folkesærd. Det vil imidlertid blive for vidtløstigt nøjere at undersøge alle disse hinanden modstridende Meninger eller blot overfladisk at fremstille den religiøse Verdens Anskuelse om Gud og det evige Liv, og hvad dermed staar i Berørelse; thi alene at omhandle de kristne Sektens Anskuelse i vor Tid, som ere mange og vidt forskellige fra hverandre, vilde blive for meget for nærværende Artikel, og at dvæle ved Fortidens Hedenstid, Jøde-

dom eller jætteriske Kristendom endnu mere. Vi ville derfor, idet vi behandle dette Emne, kun fremsætte det, som efter vore Anskuelse stemmer overens med Fornuft og Aabenbaring gennem den ældre og nyere Tids Profeter.

Som allerede bemærket, er Mennesket af Naturen tilbøjeligt til Religiositet, og denne er i alle Tilfælde grundet paa Begrebet om Guddommens Uddødelighed og almindeligvis ogsaa paa Troen om et Liv efter Døden for Mennesket. Livet selv er, efter dette Begreb, altsaa uafhængigt af Legemet. Det kan eksistere, efter at Legemet er dødt, særlemmet eller endogsaar aldeles opløst. Livet maa derfor være knyttet til en usynlig Personlighed, eller med andre Ord, det er et personligt Væsen, som bebod det jordiske Legeme i kortere eller længere Tid og derpaa forlader det i Dødstimen. Undertiden kaldes dette usynlige Væsen en Sjæl og undertiden en Aand, men da da det sidstnævnte Udtryk er det rigtigste, saa agte vi at benytte det i disse vore Bemærkninger. Apostelen Jakob siger, at Legemet er dødt, naar det er uden Aand. (Jaf. 2, 26.)

Det er Aanden, som tænker og gennem de forskellige legemlige Organer udfører baade de gode og de slette Handlinger, og som gjør Mennesket ansvarligt lige over for sin Næste; det er den, som elsker, hader, sørger eller glæder sig under Livets mange ombetslende Scener; det er den, som føler Trang til Gudskyndelse og nærer enten Haab eller Frygt for det Tilkommende, efter som dens Handlinger, medens den bebod sit jordiske Tabernakel eller Legeme, tilkommer Straf eller Belønning herefter; det er den, og ikke Legemet, som forstaar sin Ansvarlighed og Følgerne. Den kjender Ret fra Uret i en højere eller ringere Grad,

men alle Fornuftvæsener, det er: Aander enten med eller uden jordiske Legemer, kunne tænke, overveje, bedømme den Retning, de ville følge, mere eller mindre uafhængige af andre Omstændigheder.

Paa Grund af Legemets naturlige Fødsel og Død ere vi i Stand til at bedømme et Menneskes jordiske Levealder, og dog tro vi paa Aandens Udødelighed, medens vi sænke det livløse Lig i den mørke, kolde Grav. Medens vi sørge over Skilsmisken, trøste vi os med, at vi atter skulle samles med vore elskede Slægtninge og Venner for aldrig mere at adskilles. Var det ikke, fordi vi havde et saadant Haab, vilde Skilsmisken være skrækkelig. Døden vilde være en Afgrund, hvori Alt, hvad vi her elske, gaar tabt for bestandig. Frygtelige, unaturlige Tanker! Det menneskelige Hjerte har ikke Plads for den gyfelige Fortvivlelse, som den vilde foraarjage. Nej, Haabet, som er Himlens Afspøning, er det unaturligt og næsten umuligt at give Slip paa, og dog maa Støvet blive til Støv, hvorfra det kom, men Aanden gaa til Gud igjen, som gav den.

Dette forklarer Oprindelsen til den Forskjel, som eksisterer mellem Menneskets udødelige Aand og dets dødelige Legeme. Aanden kom fra Gud, Legemet fra Jordens Støv, og ved Døden vender hver tilbage til sit Element, ligesom ved enhver anden kemisk Oplosning. Derfor Aandens Tilværelse begyndte samtidig med Legemets Udsættelse i Moders Liv, da maatte den absolut være underkastet de samme Livsbetingelser som Legemet og ende sin

Tilværelse ved Legemets Oplosning. Både Aand og Legeme maatte dø samtidig, thi hvor der ikke er Liv, der hersker Døden. Aanden kunde derfor umulig være udødelig. Derfor altsaa Aanden skal kunne leve efter at være skilt fra Legemet, eller med andre Ord, efter Døden, saa maa den ogsaa kunne leve og eksistere som et Fornuftvæsen, før den tager Bolig i Legemet, eller forinden den kommer her til Verden. Dette bringer os til at gaa videre i vore Undersøgelser om Oplysning angaaende dette vigtige og interessante Emne.

Man vil spørge: Derfor Aanden ikke blev skabt eller født omtrent paa samme Tid som dens jordiske Legeme, naar skete det da?

Vi kunne ikke besvare dette Spørgsmaal ganske paa samme Maade, som vi kunne besvare Spørgsmaalet angaaende visse Personers jordiske Fødsel, da vore Forhold i dette Liv ere meget forskellige fra dem, som omgave Aanderne, inden de indtog deres bestedne jordiske Boliger, men vi ville paa det Bestemteste erklære, at de have en Begyndelse eller Fødsel, og sandsynligvis paa ligesaa naturlige Principer efter vore daværende Forhold, som vi fik en Fødsel og Begyndelse i dette Liv. Den eller de Aander, som nu besjæle Menneskeslægten, fødtes i Evighedens Skjød. Dette er for Nærværende et ufatteligt Begreb for os, da Alt i dette Liv er endeligt, og da vi kun kunne betragte vore Slutninger ved Sammenligning mellem de Forhold og Omstændigheder, som nu omgive os, indtil vi kunne erfare selv.

(Fortætttes.)

De, som søle sig saa bundløs ulykkelige, have ofte ingen Grund dertil.

Den 15de Juni 1893.

Uhygighed mod Forældre.

Urbødighed for Forældre var strengt paabudt mellem Israels Børn. Blandt de Bud, som Herren gav dem i Orkenen, var en streng Befaling om, at Forældre skulde agtes og æres. Dette Bud lød saaledes: „Er Din Fader og Din Moder, paa det Dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren Din Gud giver Dig.“

Moses lærte kort før sin Død Leviterne, hvilke Synder de skulde fordomme — naar den ene Halvdel af Israels Stammer skulde staa paa Bjerget Ebal og den anden Halvdel paa Bjerget Garizim for at forbande og velsigne — at de skulde fordomme dem, som ringeagtede deres Forældre, idet de skulde sige: „Forbandet være den, som ringeagter sin Fader eller sin Moder“ (5te Moj. 27, 16.); og til denne Forbandelse skulde alt Folket sige: Amen.

Paa denne Maade blev det paalagt Børnene, at de skulde vise Uhygighed mod deres Forældre, thi uden Uhygighed kunne Børn ikke ære deres Fader og Moder. Et uhydigt Barn ringeagter sine Forældre.

Paa den Tid, da Israels Børn vandrede i Orkenen, skrev Moses ogsaa en meget streng Lov angaaende Børns Uhygighed mod deres Forældre. Denne Lov giver os et godt Indblik i Profeten Moses' Anskuelse om dette vigtige Princip. Loven, saaledes som den er nedskreven i Bibelen, lyder saaledes: „Om en Mand har en modvillig og gjenstridig Søn, som ikke lyder sin Faders og sin Moders Røst, og de tugte ham, og han vil ikke lyde dem, da skulle hans Fader og hans Moder tage fat paa ham og føre ham frem til de Eldste i hans Stad og til hans Steds Port, og de skulle sige til de Eldste i hans Stad: denne vor Søn er modvillig og gjenstridig, han vil ikke lyde vor Røst, en Fraadser og Dranker; saa skulle alle Mændene i hans Stad stene ham med Stene, og han skal dø og Du skal borttage den Onde af Din Midte, at al Israel maa høre det og frygte.“ (5. Moj. 21, 18.—21.)

Dette er en frygtelig Død, men den store Lovgiver ansaa det uden Tvivl for bedre at fastsætte denne strenge Straf, end at Uhygighed og Opjæftighed mod Forældre uhindret skulde brede sig blandt den opvoksende Slægt. Vi formode, at Børns Uhygighed mod deres Forældre er et Karaktertræk hos det jødiske Folk i alle Lande den Dag i Dag.

Ved en vis Lejlighed befalede Gud Profeten Jeremias, at han skulde lære Jerusalems Indbyggere en Lektie ved at henlede deres Opmærksomhed paa en bestemt Familjes Uhygighed. En Mand havde givet sine Børn den Befaling, at de aldrig maatte drikke Vin, hverken de eller deres Børn til evig Tid. Paa Herrens Bud tog Profeten Jeremias denne Mand's Efterkommere ind i Herrens Hus og satte foran dem Staalet, fulde af Vin, tilligemed Bægere, og bad dem at drikke; men de svarede, at de drak ikke Vin, fordi deres Fader, Zonabab Rechabs Søn, havde forbudt dem det; og de tilføjede, at de og deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre havde adlydt denne Befaling og ingenfinde

smagt Vin. Da talede Herren til Jerusalems Indbyggere og fremhævede disse Menneskers Uhygighed overfor deres Faders Ord i Modsigning til den Uhygighed, som Foderne, og Jerusalems Indbyggere i Særdeleshed, lagde for Dagen lige overfor de Bud og Befalinger, Gud havde givet dem gennem sine Tjenere, Profeterne, som han havde sendt dem „tideligen og ideligen,“ og som havde raabt Omvendelse til dem og advaret dem om deres Ugudelighed, men alligevel vilde de ikke lytte til disse Herrens Tjeneres Ord. Endvidere sagde Herren, at fordi Jonadabs Børn havde holdt de Bud, som deres Fader havde givet dem, derfor „skal der ikke fattes for Jonadab, Mechabs Søn, en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage.“ Men angaaende Juda og Jerusalems Indbyggere, som vare uhydige mod Guds Bud og Befalinger, sagde Herren: „Se, jeg lader komme over Juda og over alle Indbyggere i Jerusalem al den Ulykke, som jeg har talet imod dem, fordi jeg talede til dem, og de hørte ikke, og fordi jeg kaldte ad dem, og de svarede ikke.“ (Se Jer. 35. Kap.)

Blandt de Sidste-Dages Helliges Børn burde Uhygighed ogsaa indskræpkes; de burde belæres om, hvor nødvendigt det er, at de vise tilbørlig Uhygighed mod deres Forældre. Uhydige Børn ville blive velsignede af Herren, og han vil forlænge deres Dage paa Jorden. Verdens Mennesker ere ikke utilbojelige til at opmuntre til Uhygighed; Uerbødighed for Forældre og Foresatte, i det Hele taget Uerfrygt for det, som er Edelt og Helligt, findes ikke i den Grad, som Tilfældet burde være; som en naturlig Folge deraf er Uhygighed mod Forældre i Tiltagende, og denne Tingenes Tilstand medfører andre Laster, som fremkalde Sorg og Bedrøvelse. — Juv. Inst.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ere ankomne via Rotterdam til Kjøbenhavn: Den 31te Maj: H. S. Christiansen, Logan; den 9de Juni: C. S. Christensen og S. C. Frost jun. Ephraim.

Vi hyde disse vore Brødre hjertelig velkomne og nedbede Herrens Velsignelse over dem, medens de skulle virke som Missionærer blandt deres Medmennesker i disse Lande.

Afsnning.

Ældste Gustave A. Anderson løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og fra videre Missionsvirksomhed i Skandinavien.

Ældste Nof Monson løses fra at arbejde i Staane Konference, med Tilfaldelse til at rejse hjem til Zion.

Ældste C. S. Gustafson, der som Missionær kom hertil hovedsagelig for at opsoge Slægtregister og blev beskiftet til at arbejde i Stockholm Konference, løses fra denne sin Virksomhed med Tilfaldelse til at rejse hjem til Zion.

Beskikkelse.

Ældsterne H. J. Christianjen, C. J. Christensen og J. C. Frost jun. bestikkes til at arbejde i Christiania Konference under nævnte Konferencens Præsidents Bestyrelse.

C. A. Carlquist,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Norrköping.

Konferencen i Norrköping afholdtes Lørdag og Søndag den 13de og 14de Maj i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Vestra St. Persgatan Nr. 24.

Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Konferencepræsident Andrew J. Wahlquist og Ældsterne John E. Mattson, John N. Johnson, John Christensen, Nels Benson, W. J. Backman, P. S. Jensen, John W. Winterrose, Gustave A. Anderson, John H. Peterson og Carl P. Anderson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med, at Forsamlingen afgang Salmen Nr. 81.

Bøn af Ældste W. J. Backman, hvorefter Salmen Nr. 125 blev afslungen.

Ældste Gustave A. Anderson valgtes enstemmigt til Konferencens Skriver.

Konferencepræsident Andrew J. Wahlquist sagde, at Missionspræsident C. A. Carlquist, som ikke kunde naa at komme til Konferencens Begyndelse, havde sendt ham et Telegram og deribedt ham om at aabne Konferencesforhandlingerne.

Ældste John E. Mattson var den første Taler. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i de Bagter, de havde sluttet med Herren.

Ældste P. S. Jensen talte derpaa til de Forsamlede. Han var taknemmelig for alle de Betsignelser, Gud havde skænket ham, og han udtalte, at dersom han ikke havde en uroffelig Overbevisning om, at dette var Guds Bærl, vilde han ikke have været tilstede her. Da han ikke var det svenske Sprog mægtig, vilde han ikke tale længe; og han sluttede sine Bemærkninger med at nedbede Herrens Betsignelse over de Forsamlede.

Ældste John Christensen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af det rette og sande Evangelium, han havde annammet, og som de Sidste-Dages Hellige forkyndte, hvilket var det selv samme Evangelium som det, Jesus og Apostlene prædikede i forrige Dage. Taleren formanede de Hellige til at elske og agte hinanden, til at værne om hverandres gode Navn og Rygte samt til stedse at leve saaledes, at den Helligaand kunde være deres stadige Vejleder.

Ældste Nels Benson omtalte Israels Indsamling i de sidste Dage og hentydede til den i mange Tilfælde forunderlige Maade, paa hvilken Herren havde bevaret Israels Børn i forrige Dage, og hvorledes Herren i disse sidste Dage ligeledes havde bevaret de Hellige, sit Pagtens Folk, fra mange Farer, som havde truet dem, saa at de i Dag

ere blevne til et Folk, rigt paa time-
lige og aandelige Velsignelser.

Ældste John A. Johnson var glad ved at have Lejlighed til at samles med de Hellige til Konference. Han talte om den Erfaring, han havde høstet, medens han havde virket som en Sandhedens Budbærer, og paaviste Nødvendigheden af, at de, som gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet for deres Medmennesker, skulle være kaldte dertil af Gud ved Aabenbaringens og Inspirationens Aand gennem Herrens bemyndigede Tjenere. Sluttelig bevidnede Taleren, at Herren i disse sidste Dage atter havde talet til Jorden og gjengivet sit Evangelium samt skjænket Mænd i Kjobet Myndighed til at udføre Evangeliets Ordinanjer.

Konferencepræsident Andrew J. Wahliquist sagde: Det Evangelium, vi forkynde, er et fuldkomment Evangelium. Det er fuldkomment, fordi dets Ophav — Gud — er fuldkommen, og Jesus Kristus selv er „Hovedhjørnestenen;“ det er ogsaa evigt — ligesom Gud. En kan studere dette Evangelium sin hele Levetid uden at lære det fuldstændigt. Derfom vore Medmennesker forstode os og vore ædle Hensigter, vilde de finde, at vi ikke ere Bedragerer, og hvis de vilde undersøge vor Lære, vilde de forstaa, at vi ikke ere bedragne, men at det, vi have antannet, og det, vi lære, er den rene Sandhed og ikke nogen Bildfarelse. Man har ofte sagt om os, at vi ere under et tyrannisk Præstestabs Herredømme, men dette er aldeles ikke Tilfældet; dersom f. Eks. en Mand bliver kaldt til at gaa paa Mission, har han ved denne som ved enhver anden Lejlighed sin fri Vilje, og hvis han ønsker det, kan han godt svare nej. Der udøves aldeles ingen Tvang over noget Medlem af vor Kirke. Det er nemlig de Sidste-Dages Helliges Tro,

at Gud har givet alle sine Børn Handlefrihed, og at han „vil ingen tvungen Tjener have.“

Forsamlingen sluttedes med Taksigelse af Ældste John W. Winterrose.

Søndag Form. Kl. 10.

Konferencen fortjattes i „Brødræforeningens Lokal.“ Missionspræsident C. A. Carlquist og Ældste Chas. J. Wahliquist fra Missionskontoret vare tilstede.

Salmen Nr. 75 blev assungen, hvorpaa Ældste John E. Mattson opsendte Abningsbønnen; derefter blev Salmen Nr. 155 assungen.

Missionspræsident C. A. Carlquist meddelte, hvorfor han ikke kunde komme tidnok til den foregaaende Forsamling, og udtalte sin Glæde over at samles med Missionærerne og de Hellige til Konference.

Tiden blev derefter overladt til Grensforstanderne, for at de kunde afgive Rapporter om Tilstanden i deres Distrikter. Af disse Rapporter fremgik det, at Evangeliet havde nydt stor Fremgang siden sidst afholdte Konference. Flere vare tillagte Kirken ved Daab, og Mange undersøgte Sandheden. Mange nye Arbejdsmarker vare blevne aabnede, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende.

Ældste John W. Winterrose fremstod derpaa og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han sagde, at da han for nogle Aar siden rejste til Amerika, havde han ingen Anelse om, at han skulde blive en „Mormon.“ Saa hændte det imidlertid, at han kom til Utah, og efter at have opholdt sig der en Tid, sluttede han sig til de Sidste-Dages Helliges Samfund. Man havde fortalt ham, at dersom han rejste til Utah, vilde han aldrig slippe derfra med Livet, men

han stod som et levende Vidne imod disse fabelagtige Udsagn. Nu var han selv en Sandhedens Budbærer til sine Medmennesker, og herfor takkede han Herren. Taleren var taknemmelig, fordi Gud havde styret det saaledes, at han havde faaet det sande Evangelium at høre, og givet ham Kraft til at annanne det. Til Slutning formanede han Alle, som ikke kjendte „Mormonismen,“ til at undersøge den og se, om den ikke stemmer overens med Bibelen.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 47 affungen.

Ældste Chas. J. Wahlquist var den næste Taler. Han sølte en stor Glæde ved at være forsamlet med de Hellige til Konference i Norkøping, efterjourn han netop her var bleven indlemmet i Kirken. Taleren sagde, at der forebredes stor Bestemthed og stor Viljekraft hos et Menneske for at blive og vedblive at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke; thi den, som annammer Herrens Evangelium, er udsat for at lide Forfølgelse og Haan af dem, som ikke tro paa samme. Han sagde, at dersom han ikke var aldeles overbevist om, at det, han var udsendt for at prædike, var Sandhed, vilde han ikke staa som Missionær en eneste Dag. Han henpegede til de Sidste-Dages Hellige Historie og sagde, at intet Folk kan opvise noget Lignende.

Ældsterne C. P. Anderson og John S. Peterson, som nylig vare ankomne fra Zion, gjorde nogle Bemærkninger og bare deres Vidnesbyrd om Sandheden.

Salmen Nr. 25 blev affungen, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Nels Benson.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Salmen Nr. 27 blev affungen, og Ældste John Christenson holdt Bøn,

hvorpaa Salmen Nr. 136 blev affungen.

Missionspræsident C. A. Carlquist var den første Taler. Han omtalte den Kjendsgjerning, at vore Missionærer forlode Alt, som er dem kjært, og rejste ud i Verden for at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker uden Løn eller Betaling, og sagde: Hvorfor gjøre de Alt dette? Fordi de elste Gud fremfor Alt og deres Næste som sig selv; de ønske at være lydige mod deres himmelske Fader og søge at gjøre deres Medmennesker delagtige i den Glæde og Sindro, som de selv have modtaget ved at vise Lydighed mod Guds Bud og Love. Det er de Helliges Pligt at erindre disse Herrens Tjenere i deres Bønner og tillige at erindre dem, som endnu ikke kjende Sandheden. Han udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter, som Missionærerne havde indgivet angaaende Tilstanden i Goteborg Konference, og oplæste en samlet Rapport over denne, af hvilken det fremgik, at der i den var 31 Ældster, 27 Præster, 28 Lærere, 18 Diakoner og 423 Medlemmer, ialt 527 Hellige. I de sidste 6 Maaneder vare 21 blevne døbt, 4 bortflyttede, 5 udelukte, 4 døde og 9 emigrerede.

Derefter foresloges Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligeledes Alfred Salomon som konstitueret Præsident over den europæiske Mission; C. A. Carlquist som Præsident over den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord. Endvidere foresloges Missionærerne i deres forskjellige Stillinger i Konferencen til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste John E. Mattson var den

næste Taler. Han var glad ved at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Han sagde: De Sidste-Dages Helliges Religion er bygget paa Aabenbarelsens Klippe. Vi paaftaa, at Herren i disse sidste Dage har sendt den Engel til Jorden, som Johannes den Aabenbarer omtaler skulde komme og bringe det evige Evangelium, der skulde prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. De, der ville annamme Evangeliets Principer og staa trofaste indtil Enden, ville blive frelst i Guds, vor Faders Rige.

Ældste Gustave A. Anderson sagde, at han følte stor Glæde ved at samles med de Hellige til Konference. Han hentydede til „Wintræet,“ som omtales i Johannes' Evangelium, 15de Kapitel, og sagde, at Enhver, som er Medlem af Kristi Kirke, er en Gren af dette Wintræ, som her omtales; vi burde søge at leve saaledes, at vi kunde bære god Frugt. Sluttelig bad han, at Herren vilde styrke alle de Hellige og forsøge deres Kundskab om Evangeliet.

Konferencepræsident Andrew J. Wahlquist omtalte den Forfølgelse, som Herrens Tjenere altid have været udsatte for, og bevidnede, at Guds Kirke nu er oprettet paa Jorden for aldrig mere at borttages eller gives til et andet Folk. Taleren opmuntrede de Hellige til Trofasthed og dem, som ikke kjendte vor Lære, til at undersøge den.

Missionspræsident C. A. Carlquist sagde, at det var nødvendigt for de Hellige at være paa Vagt, saa at de kunde modstaa Djævelens listige Anslag, thi han bruger al sin Magt for at fange saa Mange som muligt i sit Garn. Han sagde, at Grunden til, at Menneskene ere i Mørke og Bunkundighed om Guds Vilje, er den, at de ere nedfølede i Skynd og Ugudelighed. Slutte-

lig bar han et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Værk.

Salmen Nr. 98 blev affungen, hvorpaa Ældste John A. Johnson sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 109 og Bøn af Ældste Gustave A. Anderson. Salmen Nr. 218 blev derefter affungen.

Ældste P. S. Jensen talte angaaende Tro og Gjærninger og raadede Enhver til at undersøge og annamme Sandheden.

Ældste Chas. J. Wahlquist sagde: Missionsrøerne ere udsendte for at forkynde det eneste sande Evangelium for deres Medmennesker. Den Gud, som Verden i Almindelighed tror paa i vore Dage, er et aldeles ubegribeligt Væsen, som de paaftaa er allestedsnærværende og dog intetsteds at finde. Vi tro paa en Gud, som har skabt os i sit eget Billede; en Gud, der har et Legeme som vi, med Legemsdele, Forstandsgaver og Videnskaber, men i en langt højere, renere og fuldkomnere Grad. Taleren hentydede til Nødvendigheden af at vise vor Tro i vore Gjærninger og sagde, at vi selv kunde gjøre meget for vor egen Frelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 96 affungen.

Missionspræsident C. A. Carlquist sagde: Guds Evangelium er ingen Fantasi eller Noget, der blot bestaar i tom Tale, men det er en Plan, som Gud, vor himmelske Fader, har lagt til Menneskenes Frelse og Dphøjelse. Det burde derfor være Enhvers Ønske at annamme dette herlige Evangelium. Han omtalte mange Bewiser, som han havde haft paa, at dette var Guds Værk, og bevidnede, at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser, som bleve de

Troende tildel i Frelserens Dage, og-
 ja fulgte de Troende i vore Dage.
 Taleren fremsførte flere Beviser paa,
 at Kristi Kirke ikke altid havde været
 paa Jorden, og bevidnede, at Gud
 igjen havde stjænket Menneskene dette
 Fredens og Enighedens Evangelium og
 oprettet sin Kirke, som skal vokse og
 tiltage, indtil Kristus skal komme til
 Jorden og tage Regjeringens Tøjler i
 sine Hænder og Kjærlighed og Fred
 herfærd blandt Menneskene; de, som have
 vist Udydighed mod Guds Love, skulle
 da regjere med ham i et Tusind Aar
 og siden i al Evighed. Sluttelig for-
 manede han de Hellige til at efterleve
 deres Religion og nedbad Herrens Bel-
 signelse over alle Oprigtige.

Konferencen hævedes til ubestemt
 Tid.

Salmen Nr. 10 blev affungen.

Taksigelse af Missionspræsident C.
 A. Carlquist.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes
 et Præstedømsmøde, hvor alle Missio-
 nærerne udtalte deres Følelser. Præ-
 sident C. A. Carlquist gav mange gode
 Raad og Værdomme.

De Hellige i Norrköping gjorde Alt,
 hvad der stod i deres Magt, for at
 gjøre Konferencen saa behagelig som
 mulig.

Gustave A. Anderson.
 Skriver.

Lusten som Livskilde.

Kulshyre.

(Sluttet fra Side 271.)

Blodlegemerne ere som en Flaade
 af Smaaafibe. De møde i Lungerne
 og indtage deres Aftladning. Saa gaar
 det af Sted. Den ene Havn anløbes
 efter den anden, og der er ikke saa lille
 en Vig, at den ej bliver besøjet. Paa
 hvert af de utallige Stoppesteder ud-
 løsse Skibene noget af deres Aft og
 indlade i dens Sted saadanne Pro-
 dukter, som der ikke mere er Brug for
 paa Pladsen. Til sidst har de fuld
 Fragt, og lastede med Kulshyre og Vand-
 dampe lige til Randen gaar det tilbage
 til Lungerne, hvor de udløse for straks
 efter at modtage en ny Ladning Aft.
 Men Lungerne har ikke Paghushværelse
 til alle disse Varer. De sende Dem
 ud paa det store Verdensmarked. Vejen,
 ad hvilken de staa i Forbindelse med
 dette, er Luftrør og Mund. Hænder
 det saa, at Udførselen passerer klart

Kalkvand, plumres det, og støder den
 paa en kold Rude, overtrækkes denne
 med Dug. Det er Kulshyre og Vand-
 dampe — Forbrændingsprodukterne! —

Kulshyrens skadelige Virkninger ere
 tidligere blevne omtalte.

Men nu dens Nytte?

Det blev fortalt, at Halvdelen af
 det tørrede Plantestof er Kul; det er
 dette, der opbygger Plantens Skelet.

Alt dette Kulstof modtage Planterne
 udelukkende fra Luftens Kulshyre!

De suges den til sig som gjennem et
 Aandedrag, og Aandedrætsredskabet er
 de grønne Plantedele, navnlig Bladene.
 Alle højere Planteklasser — af de lavere
 ogsaa Algerne — ere forsynede med
 Bladgrønt. Ved Hjælp af dette optage
 Planterne Luftens Kulshyre, jønderdele
 den i Aft og Kulstof og benytte dette
 som Grundlag for Opbygningen af deres
 Organer.

Ved Sonderdelingen bliver Aften

fri, den udaandes gennem Bladene og søger paa ny Lejlighed til at forbinde sig med Kulstof for at tilføre de voksende Planter yderligere Næring.

Lufsten i Stoven er frisk, oplivende og styrkende. Det er fordi hvert lille Blad, hver en grøn Stilk giver sit Bidrag til at fylde den med Ilt.

Men naar nu Kulshyren saaledes giver Planterne deres daglige Brød, skulde man tro, at Giftdalen paa Java med al denne Overslod af Kulshyre maatte være et sandt Vidunder af Frugtbarhed, bugnende af frodig, stærk næret Plantevækst. Og dog er den en Ørken og maa være det, thi Planter har andre Livsbetingelser end dem, der kan fyldestgøres ved Kulshyren med dens Næringsstof. Den maa ogsaa have frisk Luft, Ilt, ellers dør den.

I hvilken Grad Planter kunne trives ved den Næring, de uddrage af Kulshyren, erfares ved den Maade, hvorpaa mangan Kjobstadbevoer skaffer sig en rig Karsehøst. Han saar, som bekjendt, Frøene paa et Torflæde, en gammel Hattepul eller slikt, og sørger blot for, at denne „Jordbund“ altid er fugtig. Saa spire Frøene med frisk, grøn, strutende Frodighed, og Planterne naa samme Udvikling som i god Jord; thi Vandet leverer dem Brint og Kulshyren Kulstof. Mere behøve de ikke. De ere ikke saa fordringsfulde som mange andre Planter, der maa have en Jordbund, hvoraf de kan uddrage mineraliske Bestanddele.

Der er saa mange Planter og saa lidt Kulshyre — i 10,000 Potter atmosfærisk Luft kun 4—6 Potter Kulshyre — at man skulde anse det for umuligt, at dette utalte Antal Skabninger kunde blive tilstrækkelig forsynede med Kulstof, og det utrolige i Sagen forringes ikke derved, at kun $\frac{3}{11}$ af Kulshyren er Kul, medens Resten er Ilt.

Men Atmosfæren er saa umaadelig stor, at Kulshyren, skøndt tilstede i en forholdsvis forsvindende Mængde, dog ikke maa beregnes pottevis, men efter Tusinder af Kubikmil, og selv om man tænkte sig, at Naturens Kulshyreproduktion standse, vilde det Forraad, der alt er tilstede i Luften, være tilstrækkeligt til Planternes Forsyning i en lang Aarrække.

Men der produceres stadig og uafbrudt Kulshyre, ej alene gennem forraadnende og brændende Dyr- og Plantestoffer, men tillige ved Menneskers og Dyrs Vanddrag. Hertil kommer endnu Hundreder af virksomme Vulkaner og Millioner af rygende Skorstene, gennem hvilke en uhyre Mængde Kulstof undviger under Skikkelse af Kulshyre.

Det maa ogsaa erindres, at Atmosfæren aldrig er i Ro, selv om det synes saa, og at den under denne uafbrudte Bevægelse dels opmudrer den Kulshyre i sig, der ellers paa Grund af sin Tyngde vilde samle sig ved Jordens Overflade, dels sørger for en stadig Fornyelse af det Luftlag, der omgiver hver enkelt Plante. Det kommer egentlig kun an paa, om de grønne Plantedele formaa at uddrage Atmosfæren den Kulshyre, der stryger hen over dem.

Og mangfoldige Forsøg have godgjort, at dette forholder sig saaledes. En kraftig Tobaksplante f. Eks., der er i rask Vækst, kan i Løbet af 100 Dage optage over 400 Gram ($\frac{1}{5}$ Pd.) Kulstof af Luftens Kulshyre. En Solfikke formaar endog i samme Tid at optage over 800 Gram.

Men til at sonderdele den stærke kemiske Forbindelse, vi kalde Kulshyre, til at udskille Ilt og af den tiloversblevne Rest danne organiserede Substanser fordrer en Kraft, der kan omsættes i Arbejde, ganske paa samme

Maade, som naar Tiden er om at løste en Bægt, og denne Kraft levere Sol-straalerne. Varme er en Kraft, ja man mener endog, at Varmen er eller maa sthldes en Bevægelse af de meget smaa Dele, hvoraf vi tænke os ethvert Legeme sammenfat. Kun ved de Straaler, der indluges af Bladene, blive disse i Stand til at spalte Kulsthyren, optage Kulstoffet og frigive Ilten, der atter bruges til Indaanding af Mennesker og Dyr. Det bliver saaledes Solen, der i sidste Instans underholder Plantelivet, og da hele Dyreriget umiddelbart eller middelbart faar sit Underhold af Planterne, kan man med Sandhed sige, at det er den Bevægkraft, der indeholdes i Solstraalerne, som omsættes i Livsbevægelser i alle Organismer paa Jorden, i Dyrene som i Planterne. Den i Solstraalerne værende Kraft virker som Uhrnoglens Bevægelser, naar den trækker Uhrhjeden op.

Bladgrøntet er som Uhrhjeden. Planternes og Dyrenes Liv er som Uhrværkets: Begge løbe langsom ud. Lidt efter lidt opbruges Kraften. Den organiske Stofmængde, der ved Hjælp af Ushet var frembragt i Plantecellerne, standser i sine Livsfunktioner. Det er Døden.

Men Døden er ikke Tilintgjørelse, Kraften er ikke tilintetgjort, den er kun kommen i Hvile. Hvad Dyret og Planten under deres Liv og Vækst have modtaget fra Luften af Kulstof, afgive de igjen, ikke mere, og ikke mindre. Og Kulstoffet forener sig atter med Iltten, indtil det bliver taget i Brug af en ny Organisme. Saa trække Solstraalerne Værket op paa ny, det er ikke længere en Kraft i Hvile, men en Kraft i Virken.

Og dette Kredsløb fortsættes uafbrudt.
— Af Studentersamfundets Smaafrister.

Dødsfald.

Sophie Jensen, f. Christiansen, født i Christiania, Norge, den 1ste December 1812, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 15de Maj 1893.

Den Afdøde var en trofast og nidkær Sidste-Dages Hellig; trods sin høje Alder var hun altid glad og tilfreds, taknemmelig mod Herren for alle hans Betsignelser og taknemmelig mod alle Mennesker for deres Godhed imod hende. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Konferencen i Salt Lake City ...	273	Afløsning	281
Mandens Udøbelighed	277	Besikkelse	282
Red. Anm.		Konferencen i Norrtöping	282
Udhighed mod Forældre	280	Luften som Livskilde	286
Ankomst af Missionærer	281	Dødsfald	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).